

Een klapclip op de JazzFietsTour

ILLAND PIETERSMA

Dit is nou jazz; pure improvisatie zelfs: horen dat je iemand moet vervangen, en dat het concert over een half uur begint. Het overkwam Giuseppe Doronzo, net afgestuurd aan het Prins Claus Conservatorium, en zaterdagmiddag tijdens de ZomerJazzFietsTour voor de leeuwen gegooid om samen met de Zwitserse gitarist Urs Röllin te spelen. Diens vaste kompaan, trombonist Robert Morgenthaler, was 's ochtends ontwaakt met een ontstoken bovenlip – 'kapotgeblazen', vertelde hij – en was echt niet in staat om te spelen.

Het werd een spannende zoektocht van de doorgewinterde gitarist en de jonge baritonsaxofonist. Na enig aftasten ontsproot een mooie melodie, waarna Röllin een Bill Frisell-achtig klankenlandschap uitzette met lange en aanzwellende lijnen. Het was spontane improvisatie op een gelijkwaardig niveau. De concentratie was af te lezen van de gezichten van de muzikanten. De een met gesloten ogen, de ander met sturende blik naar de grond, maar beiden een en al oor, om meteen te reageren op het spel van de ander. Het publiek beloofde het ad hoc-duo met een extra lange ovatie.

Voor de tweede set van Röllin was een andere invaller geregeld: basklarinettist Ziv Taubenfeld, ook oud-student van het Groningse conservatorium en twee jaar geleden nog winnaar van de Noord-Europese Talent Award. Hij kwam vijf minuten voor aanvang aan, schudde een hand en ging spelen. Alsof Röllin aanvoelde dat Taubenfeld heus wel wat gewend is in bijvoorbeeld de hardcore jazzformatie Kuhn Fu – vrijdagavond nog een wervelend optreden op het jazzpodium van Noorderzon – kreeg deze set een veel steviger karakter.

Baritonsaxofonist Giuseppe Doronzo en gitarist Urs Röllin in de kerk van Feerwerd. FOTO CORNÉ SPARIDAENS

Hier werd weer bewezen: muziek is een taal. Blijkbaar maakt het niet uit of je uit Zwitserland, Italië of Israël komt en elkaar voor het eerst ontmoet. Via je instrument kun je met elkaar communiceren en vanuit het niets toch een verhaal vertellen, zolang je maar goed naar elkaar luistert. Röllin toonde zich na afloop dan ook zeer tevreden. „In de jazz verdienen je niet veel geld. Maar met deze muziek zijn we rijk.”

Morgenthaler baalde natuurlijk. Eerder die middag zag hij ook al een ander concert aan zijn neus voorbij gaan, omdat hij in het kader van een Zwitserse route op de FietsTour ook met Jean-Jacques Pedretti stond ingepland in de kerk van Aduard. Hier werd hij vervangen door trombonist Samuel Blaser, die nu ineens ook nog op een alpenhoorn moest spelen, die op het programma stond. Rustige, meditatieve momenten werden

afgewisseld met schallende partijen over funky grooves uit de diepgrommende alpenhoorns. Het geheel klonk minder uitdagend dan de concerten van Röllin, maar het werd spectaculair, toen Pedretti met zijn hoorn vervaarlijk over het publiek zwaaide.

Naast een serie Zwitserse acts kon het publiek (1500 man in totaal) kiezen uit tal van andere optredens. Zo speelde ud-speler Haytham Safia Arabische muziek in de

Nederlands Hervormde kerk van Den Ham en bracht Atanga Boom swingende afrobeat tussen de strobalen in een boerenschuur iets verderop.

Mooi was ook het concert van rietblazer Joris Roelofs, die zich steeds meer toelegt op de basklarinet. In Garnwerd vermengde hij middeleeuwse muziek met eigentijdse jazz en kwam zo tot een wonderlijke mix van archaische ritmes en moderne klanken.